MAVRITII BRESII
DOCTORIS REGII,

DE DIVO BONAVENTVRA
A S. D. N. SIXTO V. PONTIFICE MAX.
In Doctorum Eccleſiaſticorum numerum
cooptato, Oratio.

HABITA XIIII. MARTII M D LXXXVIII.
Cum in B. Bonauenturæ honorem ſolenne
ſacrum fieret.

R O M AE,
Ex Typographia Bartholomæi Graſsij. 1588.
SVPERIORVM PERMISSV.

S. D. N. SIXTO V.

PONTIFICI OPT. MAX.

LITERARVMQVE PARENTI MAVRITIVS BRESSIVS, S. P. D.

EN tuæ, Beatiſsime Pater, ſanctitati ſupplex offero orationem, eius, & iuſſu habitam, & fiducia calculi in lucem editam. Nec enim æquum fuit, plus contemptum operis proprij, ad eam premendam, apud artificem valere: quàm, ad peruulgandam, ſanctitatis tuæ iudicium. Idque eò feci libentius, quod alioquin duplicem contracturus culpam videbar: temeritatis, & animi beneficiorum immemoris. Nam à Pontificis Maximi, & eius Pontificis qui omnibus & ſacris & humanioribus literis ſit inſtructiſsimus, imprimisq; eloquentiæ laude floreat, de rebus in dicendi facultate poſitis iudicio recedere, præcipuæ cuiuſdam temeritatis eſt (Si modo tua illa huiuſce orationis approbatio, non beneuolentiæ potius indicium, quàm

iudicij argumentum putanda eſt) Et ingrati eſſe hominis dixerim, ſilere tam humaniter à ſanctiſsimo Principe acceptum & ampliſsimo ornatum honorario. Nam quod ſanctitatis tuæ fuerat beneficium, vt ab ea delectus vnus ex omnibus, de re maxima & grauiſsima dicerem, hoc non aliter quàm ſi meum aliquod extitiſſet ea in re meritum, nouo remuneratus es & cumulaſti beneficio. Quod quidem, etſi per quàm luculentum, extenuas: & meliora potioraq; à Pontificia munificentia Muſas expectare iubes. Quo fit vt (quanquam hoc grandius dictum videri poterit) clienti tuo, cum à tua, Pater ſanctiſs. beneficentia, tum à viri optimi gratique officio, perpetuum quoddam cum ſanctitate tua impoſitum videatur certamen: Ipſa ne clientem ſuum ornando, benignitate ſuperet: an is ſanctitatem tuam venerando, eiuſque diuinas virtutes, resq; præclare geſtas celebrando, animum gratiorem præſtet. Qui quidem, fateor, longè impar congreſsus eſt: qualis peditis tardiſsimi aduerſus quadrigas Lydias. Præſertim cum tua quidem, vel verbo nutuque beare poſsit ſanctitas: Nos autem ægrè multo exantlato labore, aliquid dignum venia nauemus. Sed certè illud me reficit, quod eiuſmodi concertatio iſthæc eſt, in qua vinci, non ſolum vtile ac fructuoſum ſit futurum mihi, verum etiam glorioſiſsimum. Cum autem Principibus omnibus ſit fueritque ſemper honorificum, literarum eſse fautoribus, tuam id tamen ſanctitatem eò magis decet, quò illa operum magnitudine clarior, latiorem ad excurrendum in eius laudes diſertis oratoribus campum aperiens, eorum voce immortalitati commendari eſt digniſſima. Nam illud nouit omnium optimè, virtutis famam fideli-

fidelius & durabilius teneris chartis, quàm, aut ære ſoli-diſsimo, aut duriſsimis marmoribus, ad poſteros propagari. Itaque tot magnificentiſsimorum operum, à priſcis Regibus, ac potentiſsimis Imperatoribus, quos ſuperiora tulerunt ſæcula, perfectorum: aut ne veſtigia quidem vlla ſuperſunt amplius: aut ſi qua reſtant, ea proſtrata iacent ac diruta. Eorum tamen qui Muſarũ famulos in honore habuerunt, viuit vigetque adhuc, nec vnquam viuere ac vigere deſinet memoria. Culta enim palam philoſophia, palam & ipſa, ac perſæpe etiam cum fœnore, perſoluit gratias. Equidem tuorum maximorum erga me meritorum non immemor, reliquum ætatis meæ tempus, ſi quod ſupereſſe volet Deus, ad ſanctitatis tuæ cultum & venerationem conferam. Sed quoniam ingenui eſse animi creditur, cui multũ debeas velle eidem debere plurimum, peto à ſanctitate tua: non ſubſidia & adiumenta ſtudiorum, quæ non ſolum Regia liberalitate etiam nunc ſuſtentantur, ſed & illuſtriſsimo ac Reuerendiſsimo S. R. E. Cardinali Franciſco Ioeuſio omnis virtutis ac literarum ſtudioſiſsimo Principi, ſunt curæ, & quibus tua ſanctitas ſe conſulturam, cum alias ſæpe numero, tum verò nouiſsimè vltro liberaliſsimèq; recepit: ſed illud ſummi beneficij loco ab eadem contendo & obſecro, vt illa me quàm frequentiſsime mandatis imperijſque ſuis cohoneſtet, vt cui nihil in vita contingere dulcius, nihil optabilius queat, quàm ei obſequi ac inſeruire quem ex animo veneror Principi. Vale & ſanctitati tuæ, & Chriſti Eccleſiæ quàm diutiſsimè. Romæ xviij. Aprilis.

MAVRITII BRESSII
DOCTORIS REGII,
DE DIVO BONAVENTVRA
A S. D. N. SIXTO V. PONTIFICE MAX.

in Doctorum Eccleſiaſticorum numerum cooptato, Oratio.

HABITA XIIII. MARTII M D LXXXVIII. Cum in B.Bonauenturæ honorem ſolenne ſacrum fieret.

FOrtis Imperatoris decus eſt,Beatiſſime Pontifex, iuſtis ex hoſtibus virtute ſuperatis parta victoria. Boni autem paſtoris, tutus à furum ferarumque inſidijs pecudum paſtus. Periti vero gubernatoris, vt placato pacatoque mari, ſic irato & ſæuiente, proſpera nauigatio. At Pontificis Maximi, qui illa complexus omnia,quod Imperator ciuibus, quod Paſtor ouibus, quod nauclerus vectoribus,id humano generi,non magis verbo,quàm re factiſque ſit, vera laus eſt,ſeruata ab hoſtium Chriſtiani nominis incurſionibus,à belluarum immanium laniatibus,à terroribus ac periculis circunfrementium fluctuum, ſacroſancta Ieſu Chriſti eccleſia. Quæ quidem, etſi rudibus, veris tamen lineamentis, ſanctitatem adumbrant tuam. Cum nanque animaduerteres inſtrui in catholicos hæreticorum acies: Rapaces lupos rugientesque leones ouile Chriſti circunſiſtere: B. Petri nauim varijs inſanorum dogmatum procellis ac tempeſtatibus agitari:non otioſe deflendas Chriſtiani gregis anguſtias, ſed enixe ſummaque ope ſubleuandas exiſtimaſti. Itaque vt Princeps bellica laude clarus, aduerſus hæreticorum exercitus, non ſolum ex viuis fortiſſimos Tribunos militum, quos hinc inde circunſpicio, delegiſti: ſed etiam clariſſimum Magiſtrum equitum,fuſurum proculdubio & cæſurum perditorum hominum copias, a ſupe-

ſuperis deuocaſti. Vt paſtor vigilans, canem acerrimum: non mutum, ſed latrantem: nec latrantem modo, ſed lacerantem, in feras Chriſti ouibus inſidiantes immiſiſti. Vt gubernator ſcientiſſimus, aſſumpſiſti in partem moderaminis experientiſſimum proretam, cuius remigio, vectoribus incolumibus, concreditum tibi nauigium ad ſalutare portum appulſurus es. Credo, vel ſi verbum non addam amplius, ſatis intelligi, non alium Magiſtri equitum, nec excubitoris canis, nec proretæ appellatione, quàm Beatum Bonauenturam deſignari. Cuius in beatorum pridem, in Doctorum modò, relati numerum: Illud à Sixto iiij. hoc à virtutum ipſius æmulo Sixto V. conſecuti, quantum deinceps ſit valitura authoritas: quantum ad profligandas hæreſes ſubtiliſsima & pietatis pleniſſima ſcripta ſint habitura ponderis, quis ignorat? Non enim certiora curandorum corporum & morborum depellendorum remedia præſcribunt medici, quàm Eccleſiæ Doctores, præcepta purgandorum falſis opinionibus & erroribus animorum. Id cauſæ fuit, cur Ieſus Chriſtus Doctores tantopere extulerit, vt, quemadmodum ex Euangelio modo recitato audiuimus, eos tum ſal terræ, tum mundi lucem, vocauerit, dixeritque eum qui mandata Dei fecerit & docuerit, magnum vocatum iri in Regno cœlorum. Id cauſæ eſt, cur de ijs tam magnificè prædicauerit Daniel, Qui docti fuerint, fulgebunt quaſi ſplendor firmamenti, & qui ad Iuſtitiam erudiunt multos, quaſi ſtellæ in perpetuas æternitates. Cæterarum igitur artium hominibus, leuia & exigua ſacris literis decernuntur præmia. Medicis, propter neceſſitatem, honos. Magiſtratibus, propter conſcientiam, obedientia. Cæſari, propter imperium, vectigal. At Doctoribus, quòd docendo & ad veritatem inſtituendo præluxerint alijs, vt ſtellarum fulgentiſſimarum inſtar in perpetuum radient & ſplendeant peculiari priuilegio attributum eſt. Meritò. Nam ſi nihil hominibus eſt uiſibili hac luce charius, quod per eam vitæ ſuauitatibus fruamur, eaque ſublata, tollantur & ipſæ pariter: Quantò pretioſior lux animorum iudicanda eſt, quique ipſam cæteris præferunt, duces & monſtratores itineris quod ad æternam beatitudinem deducit, vt

celſo

celſo & honorato ſunt habendi loco? Cumque Paſtorum omnium ea ſit dignitas: maiora tamen ſunt eorum merita, qui non tantum voce præſentes, verum etiam abſentes ſcriptis erudiunt. Cæterorum nanque vna fere cum ſuis auditoribus intermoritur beneficium, At horum, ſæculis innumerabilibus viget. Ac illorum quidem documenta, ad certos eoſque paucos duntaxat pertinent. Horum autem, ad omnes omnium ſæculorum homines. Hi ſtudiorum noſtrorum, hi vigiliarum, hi ruſticationum ſunt ſocij. Horum monitis & bene religioſeque inſtituendæ vitæ præceptis, quæ aſſiduè ſcaturientia noſtris mentibus inſtillant inſtillabuntq; ſemper: non pacis, non belli tempore, non noctu, non interdiu: non ſani, non ægroti: non iuuenes, non ſenes deſtituimur. Ex hoc genere B. Bonauenturam futurum, hoc eſt, ſal terræ, mundi lucem, Eccleſiæ ſidus clariſſimum, facem Euangelij, falcem hæreſeon, ventilabrum eccleſiaſticorum dogmatum, ſecurim emortuarū & infrugiferarum arborum: Propugnaculum catholicorum, arcem fidelium, crucem hæreticorum, Deus tanti operis fundamenta iam tum iaciens, excellenti animo & diuina quadam vi ingenij donauit. Vtque generoſa illa indoles ad perfectum virtutis robur adoleſceret, permouit eum, vt contenderet Lutetiā, vrbem Gallorum Regiam, matrē diſciplinarū, nutricem philoſophiæ, ſacrarum literarum fontē vberrimū & puriſſimū. Vnde cum Chriſtianam philoſophiam hauſiſſet, miniſtrantibus viris ea abundantiſsimis, ac præſertim Alexandro Alenſe, Doctor renuntiatus, ad Theologiam docendam, maximo concurſu auditorum, & incredibili admiratione uniuerſorum, aggreſſus eſt. Cum quidem Petri Lombardi Magiſtri ſententiarum & Pariſienſis Epiſcopi libros, quibus ſummus ille vir ſingulari artificio ac breuitate, fidei Chriſtianæ ſummam complectitur, publicè interpretatus eſt. Ac ne doctiſſimæ ipſius ſcholæ & commētationes vtiliſsimæ interciderent, ſed ijs frueretur omnis poſteritas, eundem authorem luculētiſſimis & ſubtiliſſimis commentarijs explanauit. Nihil vt in ipſo reliqui fecerit, aut tam anceps, tamque ambiguum, quod non diſtinxerit: aut tam obſcurum, quod non clariſſime illuſtrauerit: aut tam recon

B ditum

ditum & abſtruſum, quod non eruerit. Idque illum ſic præſtitiſſe vt quisquam poterat optime, argumento eſt, quod qui deinceps eundem authorem attigerunt, vbi à Beati Bonauenturæ ſententia receſſerunt, deterius id reddidiſſe: Iidem ſiquid acutè accurateque ſcripſerunt, eius è commentarijs deprompſiſſe videantur. Nec tamen hoc vnum eſt eruditionis ac ingenij monimentum ipſius: ſed ſacra, prope dixerim, pagina quanta quanta eſt eius eximias in omni genere literas teſtatur. Nã tãquam ſimilis patrifamilias de theſauro ſuo noua proferenti & vetera, bonam partem, cum veteris, tum noui teſtamenti commentando perſecutus eſt. Exorſus enim ab ipſo & mũdi & bibliorum exordio Geneſeos libro, adeò ſublimiter in eo enarrãdo philoſophatus eſt, vt nihil ſupra. Pſalmi quoq; & canticũ & Eccleſiaſtes eius opera & lucubrationibus fructuoſius quàm antea euoluuntur. Quantas porro Salomonis è ſapientia opes profert? Quantas diuitias? quàm variam & copioſam ſupellectilem? Idem miſerandum Iudæorum caſum & ſeruitutem Babylonicam, vt flebiliter & miſerabiliter cum Hieremia deflet & lamentatur? Atque vt ad nouum teſtamentum veniam, ille Euangelia, præſertim Lucæ & Iohannis. Ille epiſtolas, quæ ad præſcriptas anni totius conciones ſelectæ ſunt. Ille deniq; „ bibliorum Apocalypſin, tenebrarum obſcuritatibus, & ſalebrarũ aſperitatibus liberauit. Quippe qui rectam interpretandæ ſcripturæ ſacræ viam ingreſſus fuerit, quam eandem monſtrauit præſcripſitq; nobis in diuino illo breuiloquij opere, vt verbi dei oracula alia exponeret & illuſtraret ex alijs. Vt autem periti palæſtritæ eſt, non ſolum præſtare illæſum & intactum ab antagoniſta corpus, verum etiam cædere & ferire aduerſarium: ſic ille non ſatis habet germanã ſacræ ſcripturæ mentem, ſinceramque doctrinam tradere, ſed vna eademque opera hæreticorum prauas opiniones deſtruit. Quo in genere quid eo cogitari poteſt mirabilius? Nihil enim contra ipſos demonſtrandum ſuſcepit vnquàm, quod non pleniſsimè probauerit. Nihil oppugnandum, quod non penitus euerterit.

Iam vero cum priſci illi Patres ſui ſæculi hæreſes confutauerint: Beatus Bonauentura, perinde ac ſi prophetico inſtin-

ctus

ctus ſpiritu futura tanto ante proſpiceret, non illas modo, ſed & quas Sathan ætate noſtra ſeuit, conuellit. Ac illorum quidē, vt facultate oratoria ſuadere conantiū, lenior & placidior fluit oratio. Huius autem adamantinis logices & ſcholaſticæ diſcipli næ neceſsitatibus conſtricta, lacertisque dialecticis vibrata epi cheremata, vel inuitos & repugnantes quocunque volunt pertrahunt. Vt talem ipſum agnoſcas, qualem Epiſcopum beatus Paulus deſcribit, potentem exhortari in doctrina & contradicentes arguere. Quod cum paſſim ex eius ſcriptis perſpicies, tū vel maxime ex apologia pauperum: quorum obtrectatorem, Giraldum quendam de Abbatis villa, diuina vindicta (ad confirmandam & ſtabiliendam ſummi viri doctrinam) duplici pœna, paralyſeos & lepræ, vlta eſt. Sic Mariam, quod in Moyſen inſurrexiſſet, lepra corripuit. Sic Dathan, Core, & Abiron, dehiſcens terra abſorbuit. Sic pueros qui Eliſæo maledixerant, vrſi cœleſtis iræ adminiſtri dilaniarunt. Sic Arius, qui impuram aduerſus veritatem linguam ſtrinxerat, cum naturæ neceſſitati pariturus pauliſper à via ſeceſſiſſet, vna cum viſceribus & inteſtinis, inſtar Iudæ, impiam profudit animam. Adeò ſeuerè deus ius ſuum in prophetis ſacrisque Doctoribus male acceptis violatum perſequitur. Beatus autem Bonauentura, non ea tantum quæ ante dixi opera conſcripſit, ſed tam multa inſuper, quorum partim in lucem prodierunt, partim in Gallicis Bibliothecis alijsque hactenus aſſeruata ſunt, vt vel ipſos recenſere eorum indices longū ſit futurum. Atqui ne illud quidem nos fugiat, vt eximia & admiranda ſint, ea quæ mandauit literis, nec quiſquam tot retro ſæculis ad eius ſublimitatem adſpirare potuerit, fuiſſe tamen illa, craſſa quædam & rudia doctrinę ingenijque ipſius ſimulachra. Vt mihi quod apud Platonem eſt occurrat dicere: Ludum eſſe ſapientum ſcripta, præ ipſorum colloquijs & congreſſibus. Quocirca ne mihi tantum Doctorem ex eius duntaxat ſcriptis æſtimes, niſi forſitan vt ex vngue leonem. Sed metire ex Clementis Papæ IIII. iudicio, qui perdiuite Eboraci Britanniæ oppidi Epiſcopatu ipſius literas pietatemque decoraſſet, ni vir pius in eo munere repudiando Syluestros, Ambroſios, Gregorios Nazianzenos, Syne-

ſios, Gregorios Magnos, atq; alios præſtantes ſanctitate viros imitari maluiſſet. Metire ex octodecennali totius Franciſcanorum ordinis Præfectura: ſumma cum laude geſta. Metire ex Lugdunenſi concilio, quod eius potiſſimum celebratum & adminiſtratum eſt conſilio. Cum enim Cregorius X. maximis grauiſſimisque de cauſis, imprimis autem vt Græci ad Apoſtolicæ ſedis vnionem & obſeruantiam reuocarentur, Lugdunum Patrum concilium indixiſſet: è veſtigio omnes in vnum Bonauenturam coniecerunt oculos, quod eum quantiſlibet difficultatibus explicandis & expediendis omnium maxime idoneum ducerent. Itaque vt ſententiam de ſuperiori loco diceret, (Non enim tantum lumen Eccleſiæ æquum erat ſub modio occultari diutius, ſed ex altiſſimi cuiuſpiam montis vertice larga luce terras complere) Idem Gregorius eum S. R. E. Cardinalē & Epiſcopum Albanenſem dixit. Ac vt olim ſummum illum Thebanorum Ducem Epaminondam, cum alijs ducibus conſtitutis, priuatus mereret, copijs in procinctu ſtantibus ex milite Imperatorem creatum legimus: Sic ſane difficillimis Chriſtianæ rei temporibus B. Bonauenturæ Cardinalitia dignitas eſt delata. Eidemque vna cum duobus Epiſcopis, Rhotomagenſi & Tripolitano, Triumuiris vtique familiæ Franciſcanæ alumnis, mandatum eſt, vti proſpiceret ne quid Eccleſia detrimenti acciperet. Credidiſſes ipſam tum maxime vnius D. Franciſci humeris ſuſtineri. Viri & termaximi & termaximę ac religioſiſſimæ diſciplinæ principis. Quæ tantum cultorum & ſectatorum nacta eſt, vt æquè numero, ęquè literis, æquè ſanctimonia, cæteras vna vicerit & longo præcurrerit interuallo. Vt enim Cardinales, quos illa & plurimos & egregios extulit, in præſentia omittamus: ne perorationi, ad quam feſtinat oratio, longior afferatur mora. An vel olim Nicolai IIII. Alexandri V. Sixti IIII. maiores veſtros pænituit? vel hodie, vos Illuſtriſſimi Reuerendiſſimique Patres, te ſacra panegyris, te Roma, te Italia, vos omnium orarum & regionum gentes, Sixti V Pontificis Opt. Maximi pœnitet? Quo ſedente ac moderante terris (quantum potero voce contendam, vt hoc omnes exaudiant) beatiſſima vrbium Roma eſt, feliciſſima prouinciarum

ciarum

ciarum Italia, totuſque terrarum orbis fortunatiſſimus. Tantum commodi apportat ſapientia, quoties vel ea ad Principem, vel ad eam principatus acceſſerit. Verum de tuis B. Pater laudibus dicendi plenius & copioſius, tua ſanctitas maximis & mirabilibus quotidie gerendis rebus ſuppeditabit nobis argumenta ſæpiſſime. Nunc autem B. Bonauenturam Lugduni in ſancta ſynodo paulo ante relictum quid agat reuiſamus. Ipſi igitur præcipuum Lugdunenſis concilij incumbebat onus, vt orientem cum occidente coniungeret, Græcam cum Latina Eccleſiā, quas intermedius diſcrepantium in quibuſdā religionis capitibus opinionū paries dirimebat. hūc verbi Dei malleo diſiecit & diſturbauit, coegitque, vt Paſtor in ſtabulum errabundas oues, ſic Græcos antea palantes & deuios in vnum cum Romanis corpus Eccleſiæ. Docuit enim ipſos, Sanctū Dei ſpiritum vna cum Patre & filio, tanquam ab vtroque, non ab altero tantum manantem adorare. Docuit, Pontificem Romanum ſummum eſſe toto orbe Pontificem. Docuit delicta noſtra poſt mortem igne purgatorio expiari. Docuit celebrandam pane azymo Euchariſtiam. Vt appareat, quod ante dixi, eius Theologiam non in ſcriptis tantum eluxiſſe, ſed etiam in ſermonibus, diſputationibus, congreſſibus, maximeque Lugdunenſi concilio claruiſſe. Dignam quam omnis ſuſpiciat & veneretur poſteritas: Ac vel ipſo Græcorum teſtimonio auguſtā. Qui quo tempore diuinus ille Doctor ſupremum diem obijt, flentes & quiritantes clamabant Chriſtianiſmi columnam corruiſſe. Diuino tamen auguſtiorem miraculo. Quid enim, quæſo, aliud voluit illa B. Bonauenturæ capitis centeſimo & ſexageſimo poſt obitum anno integritas, quàm, vti quondam humano capite dum fundamenta Capitolij agerentur inuento, reſponſum eſt ab hariolis, portendi futuram caput mundi Romam: ſic ipſum aliquando Doctoribus Eccleſiaſticis, quod perfectum hodie videmus, aggregatum, fore Theologiæ ſtudioſorum caput? Ego vero video ex ſacrarum rerum ſcriptoribus fuiſſe qui ſubtiles vocarentur, qui angelici, qui irrefragabiles. At hunc vnum eximiarum virtutum & perfectionum merito conſecutum, vt communi conſenſu conceſſuque omnium Do-

ctor

ctor Seraphicus nuncupetur. Idque eam, opinor, habet ſententiam: quod vti Seraphin Eccleſiaſticæ hierarchiæ primas obtinent, ad diuinæ maieſtatis amorem mirabiliter inflammati: ſic ipſe, egregiè inter cæteros, & ſcriptis & vita Deum ſpiret, eiuſque colendi & venerandi ardore incredibili exardeſcat. Quamobrem alijs alij Doctorum dignoſcantur notis & indicijs, Doctoris quidem Seraphici inſigne & character erit, flagrantiſſimum pietatis, vt ita dicam, incendium: non eum ſolummodo perurens, ſed & quicquid appropinquauerit ad eumque acceſſerit, concalefaciens & inflammans. Denique is verè Doctor eſt Doctorum vetuſtiſſimos & celeberrimos æquiparans. Doctor omnibus eximij & exquiſitiſſimi paſtoris Eccleſiæ numeris abſolutus. Doctor, & olim, & nunc, & in poſterum, & à cunctis, & vbique laudatus. Doctor qui non ſecus inter Theologos coruſcet, quàm inter ſidera Heſperus. Iure igitur optimo publicoque bono factum eſt, vt tanti viri doctrinam S. D. N. Sixtus V. de collegij Pontificij ſententia, vel potius, ſancti ſpiritus afflatu, ad auguſtam Sanctorum Patrum priſcorumque Doctorum religionem & venerationem conſecrauerit. Quanquam ſi apud ſanctitatem tuam fas eſt loqui liberius (vt vera dicenti ſemper fas erit) vereor vt non eum Doctoribus Eccleſiaſticis primus annumeraueris: ſed hoc pij iampridem omnes, hoc Eccleſia vniuerſa, in qua tantum tamque celebre ipſius nomen eſt, iamdudum conſenſione tacita decreuerit. Apoſtolicam modo authoritatem interpoſueris, ne quis cuiquam deinceps inijciatur ſcrupulus, vllauè dubitatio ſuperſit. Quod quidem à nemine Pontificum potius quàm abs te, cui tanta cum Doctore Seraphico ſimilitudo & cognatio intercedit, factum oportuit. Ecce enim principio, quod non ſine Dei numine, tantis quidem in viris, accidit: paria vobis & affinia, non magis nomina, quàm fauſta & feſta ipſorum omina: illi Bonauenturæ, tibi Felicis. Exinde idem ordinis caput. Eadem quæ vos extulit eduxitque familia, pietas, zelus dei, eruditio ſingularis, Theologiæ in Academijs profeſſio, cōciones, eloquentia, ſcripta, Præfectura ordinis, Epiſcopatus, Cardinalatus. De reliquo, Chriſtiani illius Herois vita functi ſanctimoniam, &